

Мнозина знаят външната граматика, но вътрешната не познаватъ. Вътрешната граматика почива върху принципитѣ на Любовта, Мъдростта и Истината. Значи, всѣка наука се крепи върху известни принципи, които сж общи за всички науки. Като спазвате тия принципи, вие ще дойдете до общата наука, до науката на живота. Казвате: Като придобиемъ тази наука, какво ще правимъ? — Ще влѣзете въ лабораторията на живота, и тамъ ще работите. Въ тази жива лаборатория ще прилагате знанията си и ще ги коригирате. За тази опитна наука, човѣкъ трѣбва да има душа и духъ. Който има душа и духъ, той не се нуждае отъ доказателствата на философитѣ и на ученитѣ за съществуването на Бога, на душата. За него този въпросъ е решенъ, той не се нуждае отъ никакви доказателства. Когато нѣкой казва, че можемъ и безъ Бога, той е правъ. Защо? Това значи, че можемъ и безъ хлѣбъ. Вѣрно е, че можемъ и безъ хлѣбъ, но кога? — Само когато сме се нахранили. Когато нѣкой казва, че не можемъ безъ Бога, и той е правъ. Това твърдение подразбира, че не можемъ безъ хлѣбъ. Вѣрно е, че не можемъ безъ хлѣбъ, но кога? — Когато не сме се нахранили, т. е. когато сме гладни. — И безъ вода можемъ. — Кога? — Когато сме се напили, когато сме уталожили жаждата си. — Безъ вода не можемъ. — Кога? — Когато сме жадни. Които не вѣрватъ въ Бога, тѣ сж богати хора, пълни кесии. Кои хора сж вѣрващи? — Беднитѣ. Кога човѣкъ обеднява? — Когато изгуби майка си, баща си, децата си, приятелитѣ си, богатството си.

Красиво е да срещнете въ живота си богатъ, ученъ човѣкъ, който да прилага своитѣ богатства и знания въ живота, а при това да има абсолютна вѣра въ Бога. Този човѣкъ не говори на хората за Бога, не ги убеждава да вѣрватъ, но като срещне нѣкой безвѣрникъ, той го поканва на гости у дома си, и презъ всичкото време се грижи за него да го нахрани, да го нагости, както трѣбва. Той дава свобода на госта да говори, да изкаже своитѣ убеждения. Като поседи известно време при този ученъ, гостътъ казва: Не зная защо, но азъ започнахъ нѣкакъ да се разколебавамъ въ своитѣ убеждения. Защо стана така, не разбирамъ. Казвамъ: причината за положението, въ което гостътъ изпада, се дължи на обстоятелството, че неговата наука, неговитѣ убеждения сж външни, безъ коренъ, и щомъ ги изнесе на слънце, тѣ изсъхватъ. Щомъ убежденията му пресъхватъ, той изпитва жажда, гладъ, и търси нѣкой да го нахрани. Тѣй щото, който търси